

elég lenne egy pillanat. Hiszen boldognak már képzelte magát anyám is, meg az összes emberevő hivatalnoknő, akihez Canossát járok.

A kétezerre gondolok, mennyi rizlingre lehet elég. A rizling ízét ott érzem a szájpadráson. Anyám szolongat, de most nem tudok odafigyelni rá. A Gólyakalifában százhusz forint egy deciliter.

A hivatalnoknő lepecsétel egy iratot. Hiánypótlási póthatáridő, mondja anyám megnyugodva. Köszönd meg szépen a hölgy kedvességét, utasít. Ögrömböz, baluna, mondom. Finya, kárpász. Újra a faliórára pillantok. Hányingerem van a vibráló neonvilágítástól. Anyám a lépcsőn lefelé szuszogva kapaszkodik belém. Kaptunk két hét haladékat, mondja. Remegek.

Keserűpisztácia-illat.

Nagy Gerzson

Önzés

A pszichológus azt tanácsolta, gyakoroljam az önzést. Nem is tanács ez, feladat. Augusztusban kaptam végre két hét szabadságot, anyával péntek este utazunk le a fürredi nyaralóba, amit a nagyszülőktől örököltem. Anya idegenül érzi magát ebben az egyszerű, elhanyagolt faházban. Egész évben nem jár itt senki, a bútorok recsegnek, foszladoznak a függönyök. Amennyire tudom, letörlöm a port a szekrényekről, felporszívózok, de anya napközben így is csak a teraszt használja, ahonnan kilátás nyílik a tóra, a nyugágyban olvas egész nap. A portól kiújul az allergiám, tüsszögök, anya előkotorja a gyógyszert a bordó műbőr neszesszerből, úgy teszek, mintha lenyelném, mikor nem figyel, a rózsabokor tövéhez köpöm. Szívósak ezek a rózsák, kibújnak a kövek alól, megelégszenek napi két-három óra napsütéssel.

Délben lemegyek a partra, sajtos-tejfölös lángost eszem, jó fokhagymásan, iszom két korsó sopronit. Anya finnyásan megszólna, ha látná. Hogy bírsz abba a zsírban tocsogó tésztába harapni? A sör miatt forgatná a szemeit, ő este hat előtt nem iszik, akkor is csak szigorúan egy kispohár gyomorkeserűt. A strandra kora reggel és vacsora után jön le, utálja a tömeget. Félórát úszik, fejét a víz felszíne fölött tartva, vigyázva a kontyba fogott, sötét hajára. Megtörölközik, felslattyog a házhoz.

Fúj a szél, tele a tó vitorlással. A kikötő közelében kisebb kadétsoportot veszek észre. Leterítem a gyékényt az egyik szomorúfűz árnyékába, a másfél méteres távolságot nem lehet tartani, de a szomszédok nem kifogásolják. Maszkot senkin nem látok. Gyerekkoromban apám engem is beíratott vitorlázni, gyűlöltem a koránkelést, a szelet és a vizet, állandóan fáztam, menet közben a neoprén ruhába pisiltem. Tenyerem kisebesedett a kötelektől. Apám nagy tehetségnek indult, korosztályos bajnokságokat nyert, de egy súlyos vesemedence-gyulladás miatt fel kellett adnia a sportot. Dialízisre járt. Meghalt, amikor tizenhét éves voltam. Nem folytattam a vitorlázást, anya sem ragaszkodott hozzá, a tanulás fontosabb, mondta. Kifekszem a gyékényre, fejem alá teszem a kezem, a faleveleken átszűrődő fényt figyelem, a leveleket, ahogy mozognak a szélben. Mindig van egy, ami jobban fickándozik a

többinél, mintha vékony, átlátszó damilon rángatnák. Lecsukom a szemem, apámmal a kétárbócos, öreg katamaránon állunk, a tó közepén, szélcsendben, meg se moccan a hajó. Apámnak dús, fekete a haja, harmincöt éves lehet. Az álomban én is felnőtt vagyok, kopaszodom, őszül a szakállam. Apám távcsővel az idegen hajókat fürkészi, azt próbálja kiszámítani, melyik irányból várhatunk szelet. A flaute régen is megviselt, rettegek, hogy nem jutunk vissza a kikötőbe. Vacog a fogam, pedig tudom, hogy ez nem a valóság. Erősen kell vizelnem, erre ébredek. Besétálok a vízbe, kiengedem. A katamaránt eladtuk, sokba került a fenntartása, apám legjobb barátja vette meg, mint utólag kiderült, nevetségesen olcsón. A hajót gyakran látom Füreden. Kiszáradt a torkom, a büfébe megyek sörért. Csak anya ki ne szagolja. Vagy szagolja csak ki, eszembe jut a pszichológus, a feladat, legyek önző, csináljam azt, ami jólesik, ne akarjak mindenben megfelelni. Visszamegyek a gyékényhez, a fatörzs másik oldalán három nő beszélget. Képzeld el, barátja van, mondja a vörös, copfba fogott hajú. Nem több negyvenöttnél, szeplős az orra töve, lábkörme tűzpirosra lakkozva. Tizenhat évesen nekem is volt, mondja a szőke, a fatörzsnek támaszkodva. Előrehajol, hasán felgyűrődik a bőr. Arra figyelj, mondja, hogy mindig legyen nála gumi. A vörös felkapja a fejét. Gumi, kérdezi. Az a fiú dolga. Persze, mondja a szőke, melle majdnem kibuggyan a fürdőruhából, de jobb, ha a lánynál is van. Szerintem nem, mondja a vörös, ez kizárólag a fiú dolga. Nehogy már a lánynak kelljen ezzel is foglalkoznia. Felém fordul, rám néz, kiegyenesíti a gerincét. Keskeny az arca, szempillája hosszú, mosolyog, elkapom a tekintetemet. Nem erről van szó, mondja a szőke. A fiú dolga, egyetértek, de jobb, ha a lánynál is van. A vörös dobálja a copfját. Ha a fiú nem visz magával gumit, magyarázza, akkor felelőtlen vagy béna, egyik esetben sem akarom, hogy a lányom lefeküdjön vele. Hát, mondja a szőke, bízzuk ezt inkább a lányodra. A harmadik nő nem szól közbe. Apám szexuális felvilágosító könyvet ajándékozott a tizenhatodik születésnapomra, olvasgasd, mondta, benne van, amit tudnod kell. A szövegek mellett színes illusztrációkkal volt tele, Pompeji bordélyának falrajzaitól kezdve a huszadik század eleji pornográf képeken át modern szexfotókig. Adhatta volna a *Kámaszútrát* is. Esténként ezekre a képekre vertem ki a takaró alatt.

Anya üzenetet küldött, menjek fel a vacsorát előkészíteni. Fél négy, befutok a vízbe, kiúszom a legközelebb horgonyzó hajóig. Elektromos hajó, vitorla nélkül, króm kormánykerékkel, szintetikusnak tűnő deck borítással. Megkerülöm, üres a fedélzet. Elfáradok, mire visszaérek a partra. A nők még az övszerhasználatról vitáznak. A vörös felnéz, szakállamból víz csöpög a gyékényre, érzem, ahogy a nedves fürdőnadrág feszül a combomon. Hasra fekszem, bekapcsolom a telefont, három új üzenet és két nem fogadott hívás anyától. Összeszorul a gyomrom. Minden este együtt vacsorázunk, otthon, Budapesten is. Anya nagyon ügyel az egészséges táplálkozásra, a megfelelő tápanyag- és vitaminbevitelre, listákat ír, én vásárlak, közösen készítjük el az ételt. Ülünk a konyhában megterített asztalnál, az ablakból a szomszéd tízemeletesekre látunk. Apámról ritkán beszélünk. Anya nem házasodott újra, bőven elég neki egy férfi a lakásban, mondta.

Üzenetet írok anyának, kések tíz percet, kitörölöm, húsz percet, önzőnek kell lennem, gondolom, kitörölöm, félórát, lenyomom a küldés gombot, lenémítom a telefont. Az úszónadrágom még nem száradt meg, derekam köré csavarom a törölközőt. Nehogy már ez alapján ítélj meg valakit, mondja a szőke. Ingerült a hangja.

Lehet, csak elfelejtette. Vagy a szülei nem készítették fel. Téged talán rendesen felvilágosítottak? Attól még nem kellene, hogy kihagyjon egy lehetőséget, mert a te lányod nem óhajt magánál gumit tartani. Ne kiabálj, légy szíves, mondja a vörös. Nem kiabálok, mondja a szőke. Elhallgatnak. Nálam mindig volt óvszer, a személyi igazolvány tokjába csúsztatva, igaz, teljesen feleslegesen, sohasem jött össze semmi. Anya megkövetelte, hogy legkésőbb tizenegykor otthon legyek, még egyetemista koromban is. Hol van a lányod, kérdezi a szőke, lehiggadva. Az apjánál, Bécsben, feleli a vörös. Váratlanul néz rám. Kint alszom a hajón, mondja, lassan emeli a karját, a vízre mutat.

Megvárom, amíg összeszedik a holmijukat és a vörös egy felfújható SUP-ra hasalva a hajó felé kezd evezni. Anya háromszor hívott, kikapcsolom a telefont, beteszem a tárcsa mellé a vízhatlan zsákba, amit még apámtól kaptam, a vitorlás táborokra. Begyűröm a pólót, a rövidnadrágot, a strandpapucs nem fér be, a fa alatt hagyom. Erős karcsapásokkal úszom a hajóhoz, a zsák a derekamhoz szíjazva. Felkapaszodom, a nő beindítja a motort, hangtalanul indulunk a tó közepe felé. Alacsonyan jár a nap, a vitorlások a kikötőbe igyekeznek. Vezethetek, kérdezem, és átkarolom a nő derekát. Fél fejjel magasabb nálam. Válla anya vállához hasonlít, amikor esténként a haját fésülöm. Soha többé nem nyúlok a hajához. A nő nem válaszol, hátranyúl, megszorítja a farkam. Nincs nálam gumi, mondom nevetve.

